

[Madsen-Mygdal.]

kapitalstærkt Foretagende her i Landet end de samvirkende Fagforbund. De har samlet en mægtig Formue gennem flere Aars Tvangsudskrivninger og mægtige Skatteudskrivninger paa alt Arbejde i dette Land, og denne Kapital er ved den Overenskomst, som Arbejderne nu slutter sig til, sparet. En mere rimelig Anvendelse kunde vel neppe tænkes af denne Kapital eller i alt Fald af en Del af den end til Forsikring mod den Arbejdsløshed, som denne Overenskomst uvægerligt vil fremkalde. Men jeg ved nok, og det faar jeg sagtens at høre, at det er kun, naar Kravet rejses til de offentlige Kasser, at de Herrer Fagforeningspolitikere er saa fulde af Medfølelse med de arbejdsløse. Er der Tale om Fagforeningskasserne, saa er deres Barmhertighed ikke hjemme. (*Jønson:* Hvor ved De det fra?). Det ved jeg fra mange Ting, bl. a. fra den Ting, at de allerfleste Fagforeninger med ubønhørlig Streng-
hed kræver Fagforeningsbidrag under Arbejdsløshed. (*Jønson:* Det er ikke rigtigt). Det er ikke forkert; vi har saa mange Eksempler derpaa. Hvorfor forlanger man ellers, at Kommunerne skal betale for dem? (*Jønson:* Det er jo paa Grund af Arbejdsløsheden). Ja, det er ogsaa de arbejdsløse, jeg taler om her, hvis det ærede Medlem i det hele har forstaaet, hvad det er, jeg taler om.

Al den Tale om Hjælp til de arbejdsløse, al den Forargelse overfor dem, der ikke betingelsesløst vil betale ud af de offentlige Kasser til Arbejdsløshedsunderstøttelser, er i Virkeligheden ikke andet end et let forstaaeligt Udslag af Ønsket om, at Staten og Kommunerne ved at paatage sig det, man kalder Krisehjælp, skulde give Fagforeningerne frit Lejde til at skabe endnu mere Arbejdsløshed.

Den højtærede Statsminister har flere Gange, kan jeg godt sige, i de sidste Dage, navnlig under Behandlingen af dette besynderlige sammenfikkede Lovforslag, som nu er sendt over til Landstinget, Forslag til Lov om ekstraordinært Tilskud til Kommuner m. fl., henvist til det beskedne Forslag om Laan til Hjælp ved Akkordordninger og sagt, at der fik jo Landbruget en stor Støtte. Men det er i alt Fald en Støtte, der ikke nær naar op paa den Særskat, som Landbruget i Øjeblikket gennem Ejendomsbeskatningen maa give, før det kommer til at svare Skat paa lige Fod med andre. Der er overfor denne Sammenligning med Tilskud til Kommunerne og Tilskud til Akkordordningen maaske Grund til at minde om, at den Landbostand, som

den højtærede Statsminister her vil drage ind i Sammenligningen, har aldrig forsøgt de Metoder, Fagforeningerne anvender, den har aldrig prøvet at bruge Organisationsmagten til at opnaa Fordele paa den øvrige Befolknings Bekostning, den har aldrig prøvet paa at fordyre de Varer, som den leverer til Byerne, hverken at opkræve Skat til Henlæggelse i mægtige Kampfonds eller paa anden Maade forsøgt at fordyre Levnedsmidlerne. Den har altid søgt at levere dem saa billigt som muligt.

Men denne Landbostand har i Løbet af de sidste Aar set sin Bruttoindtægt omtrent halveret. Jeg siger udtrykkelig: Bruttoindtægt, for Nettoindtægten, det vil sige Indkomsten, er det i Øjeblikket ikke værd at tale om. Ikke des mindre skal denne Landbostand fremdeles tvinges til at betale Skatter til det offentlige og Priser for Arbejdsydelse, som ligger oppe paa det dobbelte af, hvad Indtægten svarer til.

Hvad mon egentlig Statsministeren vilde sige, hvis der i Morgen kom op i Statsministeriet en Deputation af danske Landmænd, Gaardmænd og Husmænd og holdt følgende Tale til Statsministeren: Vi faar i Øjeblikket kun 2 Kr. pr. kg Smør, og det er den Pris, som bestemmer vor Arbejds-løn. Det er os ikke muligt selv med den størst mulige Arbejdsindsats at producere Smørret for mindre end ca. 3 Kr. — jeg tror, det er gørligt at bevise det —, og da vi har hørt, at det egentlig er forkasteligt at arbejde mere end 8 Timer, hvad vi ganske vist gør i Øjeblikket, maa vi ogsaa kunne indskrænke Arbejdstiden, og skal vi opretholde den beskedne Levestandard, som vi har, og som vi har vænnet os til, maa vi helt op i Nærheden af 4 Kr. som Betingelse for vort Smør, og det kan vi, som bekendt, ikke faa noget Sted i Verden. Derfor har vi besluttet os til at holde op med at producere og til at erklære os for arbejdsløse, og saa kommer vi og kræver Understøttelse.

Det forekommer mig, at fra et Fagforeningssynspunkt kan der ikke rejses Indvending imod den Betragtning. Jeg er alligevel ikke helt sikker paa, om Statsministeren vilde synes om de Understøttelser, der skulde betales paa det Grundlag, men jeg kan berolige Statsministeren med, at danske Bønder er endnu ikke ødelagt af den Slags Betragtninger, de kommer ikke, de vil blive ved at prøve at arbejde sig igennem. De vil blive ved at levere Fødevarer til Befolkningen baade her i Landet og andetsteds til billigere Priser, end noget